

πιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ κ. Πράτ, τὸν εὔρον γα-
λήνιον.

— Παιδιά μου, εἶπε πρὸς αὐτούς, ἤμην τρελ-
λός, ἀλλ' ἔτελείωσα καὶ ἰεραπορεύθην. Μαγδαλη-
νή, ἡ προίξ σου εἶνε ἐτόιμη. Θά νυμφευθῆς τὸν Ἐρ-
ρίκον. Ἀποσυρθῆτε, ἀφήσατέ με, εἶπε μὲ χείρονο-
μίαν παρακωλύσασαν τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμο-
σύνης τῶν νέων.

Ο συνταγματάρχης ἔδειξε μέχρι τῆς ἡμέρας
τοῦ γάμου στωϊκὴν ἀπάθειαν.

"Οτε μετὰ μηνιαίων ταξείδιον οἱ νεόνυμφοι ἐ-
πανῆλθον παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ νὰ διατρίψω-
σιν ἡμέρας τινὰς πρὶν ἢ μεταβῶσιν εἰς τὴν ὀρι-
στικὴν κατοικίαν των, ὁ κ. Πράτ τοὺς ὑπέδεχθη
μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— Λοιπὸν, παιδιά μου, εἰσθε εὐτυχεῖς; τοὺς ἡ-
ρώτησε.

— Ναί! ἀγαπητέ πατέρα, ἀνέκραξαν ῥιπτό-
μενοι εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἐρρίκε, προσέθηκε, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ κα-
νονίσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας;

— ὦ! θεῖε μου, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου,
εἶπεν ὁ νέος.

— Ἀλλὰ θέλω τὰ χίλια φράγκα μου, ἀνέ-
κραξεν ὁ κ. Πράτ, ἀφοῦ τὰ ἐκέρδησα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος ἐκπληκτος.

— Ἡ νέα μου νεοσύλλεκτος, ἀπήντησεν ὁ συν-
ταγματάρχης, εἶνε ἡ Μαγδαληνή, ὁ δὲ γάμος
μου ἦτο κωμωδία. Εὔρον μόνον αὐτὸ τὸ μέσον
διὰ νὰ ἐφεκλύσω τὴν προσοχὴν σου ἐπ' ἐκείνης τὴν
ὀποῖαν σοὶ προώριζα. Ἀλλὰ, κράτησε τὰ χρή-
ματά σου. Τὰ προσθέτω εἰς τὸ γαμήλιον δῶ-
ρόν μου.

Εὐθύμως γέλως ἐπηκολούθησε τὴν δῆλωσιν
ταύτην, καταδείξασαν τὴν διπλωματίαν τοῦ
συνταγματάρχου καὶ ἀπαλλάξασαν τὸν Ἐρρίκον
καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἀναμνήσεως πιεζούσης τὴν
εὐτυχίαν των.

(G. Rigoulet.)

Ο ΝΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΟΓΚΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Ὁ Ἀδόλφος Βλόκ ἐν σπουδαιότητι ἄρθρου
δημοσιευθέντι παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ *Ἀνθρωπολογι-
κῇ Ἐπιθεωρήσει* περὶ τῆς ὑπαρχούσης σχέσεως
τοῦ νοῦ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ἐγκεφάλου καταλή-
γει εἰς τὰ ἐξῆς πορίσματα.

1) Δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος σχέσις τοῦ νοῦ
πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ἐγκεφάλου, διότι ὡς γνωστὸν
καὶ εὐφυεῖς ἄνθρωποι συμβαίνει νὰ ἔχωσι μικρὸν
ἐγκέφαλον, καὶ ἥκιστα εὐφυεῖς ὀγκώδη. Ἐκτός
τούτου παρὰ τισι φυλαῖς, αἰτινες θεωροῦνται μι-
κρὰς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἀπαντᾷ ἐγκέφα-
λος ἡ κρανίον σχετικῶς εὐρυχωρότατον. 2) Οἱ
λόγοι ὧν ἕνεκα ὁ ἐγκέφαλος εἶναι μᾶλλον ἢ ἡτ-

τον ὀγκώδης εἶναι ποικίλοι· διότι ὁ ὄγκος τοῦ
ἐγκεφάλου δύναται νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ
μέγεθος, τὸ βάρος τοῦ σώματος ἢ τὴν δύναμιν
τῶν μυῶν. Τέλος ὁ κυρίως ἐγκέφαλος δύναται
νὰ καταστῇ ὀγκώδης παρὰ τινι φυλῇ ἢ ἀτόμῳ
ἕνεκα τῆς διανοητικῆς δραστηριότητος. 3) Ὁ
κυριώτατος παράγων τοῦ βαθμοῦ τῆς νοῦνεχίας
παρὰ τῷ ἀτόμῳ εἶναι ἡ ποιότης τοῦ ἐγκεφαλι-
κοῦ κυττάρου. Ἡ ποιότης αὕτη συνίσταται εἰς
μείζονα ἢ ἐλάσσονα εὐαισθητοῦ εἰς ἐντυπώσεις
ἢ ἐρεθισμοὺς τοῦ ἐγκεφαλικοῦ κυττάρου, θεω-
ρουμένου ὡς ὑποστάσεως τοῦ νοῦ. Ἡ εὐαισθη-
σία αὕτη τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων δύναται
νὰ εἶναι ἔμφυτος ἢ ἐπίκτητος. Ἡ πρώτη μὲν
εἶναι τεκμήριον ὑπερόχου διανοίας, ἡ δὲ δευτέρα
ἀποκτᾶται διὰ συνεχοῦς ἐργασίας, ἧτις εἶναι
ἀναπόφευκτος εἰς παντὰ εὐφυᾶ ἄνδρα. *Νευρώ-
σεις* τινὲς δύναται ἐπίσης νὰ παράγωσι τὴν εὐ-
αισθησίαν ταύτην. 4) Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς
φυλάς, ὑπάρχουσι περιστάσεις μὴ ἐξαρθώμεναι
ἐκ τοῦ ἀτόμου, ἀλλ' ἐνεργοῦσαι ἐπὶ πάντων, αἰ-
τινες συντείνουσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δια-
νοίας καὶ εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν.
Ἡ φύσις καὶ ὁ βαθμὸς τῆς διανοίας εἶναι διά-
φοροι παρὰ ταῖς διαφοροῖς φυλαῖς, ἀλλ' οὐδαμοῦ
μόνος ὁ ὄγκος τοῦ ἐγκεφάλου ἀποτελεῖ τὸν κυ-
ριώδη παράγοντα τοῦ νοῦ.

**Δ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἡ Σκλάβα καὶ ὁ Γεννίτσαρος

Τοῦρκοι ἐπατήσαν τὸ χωριὸν κ' ἐκάψανε τὰ σπίτια,
Πήρανε λίτρας μάλαμμα, πῆραν καντάρν' ἄσημι,
Πήραν καὶ σκλάβαις διαλεχταῖς, ἀπάρθρα κορίτσια·
Κι' αὕτη τὴν κόρη τοῦ Μηνᾶ μὲ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια
Τὴν σέρνει ἕνας γεννίτσαρος π'ισθ' ἄγκωνα δεμένη.
Κ' οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι λαχταροῦν τὴν ὄμορφη τὴ σκλάβαν
Κι' ὁ μπέης ὅλο τὴ θεωρεῖ καὶ καίγει' ἡ καρδιά του:
— Ἐλα, μωρὲ γεννίτσαρε, κι' ἂν τὴν πουλήῃς τὴν κόρη,
Χίλια φλουριά σου δίνω γ'ὼ γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω,
Κι' ἂν δὲν σου φτάνουν μόν' αὐτά, σοῦ δίνω κι' ἄλλα τόσα,
Κι' ἂν δὲν σου φτάνουν μὴδ' αὐτά, σοῦ δίνω τᾶρματά μου,
Κι' ἂν δὲν σου φτάνουν μὴδ' αὐτά, σοῦ δίνω τᾶλογοῦ μου,
Γιὰτ' εἶν' ἡ νιὰ γλυκόματῃ κι' ὅτι, νὰ πῆς ἀρχήζει.

— Ὅσα κι' ἂν δώσης, μπέη μου, τὴ σκλάβαν δὲν τὴ παίρνεις,
Τι' ἐγὼ τὴ σκλάβαν τὴν πονῶ, πρᾶματῆρα δὲν τὴν κάνω.

— Καλὰ, μωρὲ γεννίτσαρε, γιὰ σουρογεννημένε,
Κι' ἄς μὴ μὲ π'οῦν Χαλὴλμπε, ἂν δὲν σου τήνε πάρω.

Καρδιοχτυπᾷ ὁ γεννίτσαρος γιὰ τὴν καλὴ τὴ σκλάβαν,
Καὶ σὰν ἐφτάσαν 'ς τὸ βουνὸν κ' ἐπλάκωσεν ἡ νύχτα
Παίρνει τὴν στράτα τῆς πλαγιᾶς μακριὰ ἀπὸ τᾶλλο ἀσέρι.
Κι' οἱ ἄλλοι δὲν τον ν'νοιώσανε, γιατί βαρυσκοιμῶνταν,
Μόνον ὁ μπέης τὸννοιασε, πούχε καὶ μὸ 'ς τὰ στήθη.
Σὰν μαῦρο φίδι ἐξγλυστρᾷ κι' ἀπὸ κοντὰ τὸν ἔχει.
Καὶ σὰν τὸν ἐκοντῆφθασε μιά κουμπουριά τοῦ δίνει.
Πετάχθηκε ὁ γεννίτσαρος σὰν τᾶγριο ζαρκαδί,
Νοιώθει τὸ βόλι κόλασι, φωνιὰ 'ς τὰ σωθικά του
Καὶ συμμαζεύει μονομιὰς τὴν ὑστερὴν ζωὴ του,
'Σ τὸν μπέη χύνεται, πετᾷ, 'ς τὴ γῆ τὸν γονατίζει